

MART

KARAMELA SEPETİ

Ceren Çetin, Ela Nur Öztürk, Elif Nisan Özbay, Ülkü Uyanık, Yağmur Yiğit

6/C Sınıfının Genç Yazarlarından...

ÖNSÖZ

Değerli okuyucular,

Dergimize "Karamela Sepeti" adını vermemizin sebebi hepimizin bildiği çocuk tekerlemesini hatırlamamızdır. Bizim dergimiz 6/C'nin bazı öğrencileri tarafından yazılan ve kendi yaşı grubumuza hitap eden bir dergidir. Burada izlediğimiz belgeselleri, okuduğumuz kitapları, evcil hayvanlarımızın yaptığı yaramazlıklarını ve daha pek çok şeyi anlatacağız. Dergimizde başta edebiyat olmak üzere psikoloji, tarih, coğrafya, bilim ve turizm konulu yazılar yer verilecektir. Amacımız, karamela sepetindeki renkli şekerler gibi hayatı renk katmaktır. Dergimizin kapak, karikatür ve resim çizimleri ile dergi tasarıımı bizler tarafından yapılacaktır. Ayrıca dergimizin 2. sayfasında bulunan bitkileri seçmemizin sebebi de bir resim dersimizde yeşilin insanlara huzur verdienenini öğrenmemizdir. Biz bu dergiyi hazırlarken de bu huzur duygusunu hissediyoruz ve size de bu duygunun geçmesini istiyoruz.

Keyifli okumalar dileriz.

HAYVAN SEVGİSİ

Bizim iyi niyetli dostlarımız, kalbi sadece iyilik ve merhamet için atan bizden sevgi bekleyen minik dostlarımız. Konuşmadan bize gözleriyle her şeyi anlatan vücut dilini kusursuz kullanan güzel dostlarımız var. Hayvanlar bizim bu dünyayı birlikte paylaştığımız mucizevî canlılardır. Kedisi, köpeği, tavşanı, kuşu, ineği, buzağı... Kalplerinde sadece sevgi barındırırlar. Karnı toksa ve üşümüyorsa değmeyin keyiflerine çok mutlu olurlar. Bazı insanlarda hayvan sevgisi bir tutku şeklindeyken bazı kişilerde ise çok sevmesine rağmen hayvanlara maalesef dokunamıyor, cesaretini toplayıp bir dokunabilse minik dostumuz onu kendine hayran bırakacak. Okuduğum bir araştırma yazısında; kedi sevmeyen insanları psikoloğa götürüyorlar ve araştırma sonucunda bu insanların sevgi eksikliği olduğu ortaya çakıyor. Bence çok doğru bir tespit olmuş. Düşünseniz; kim küçük yüzünde koca gözleriyle bize bakan o minik yavruyu sevmez ki? Benim içime sokası geliyor. Hayatı bu güzel canlılarla paylaşmak çok güzel, onları sevelim ve onlara karşı saygılı olalım. Unutmayalım! Bu dünya sadece bize ait değil, küçük dostlarımızla bu dünyanın tadını çıkaralım. İstedikleri sadece bir tas su, bir kap yemek ve bolca sevgi. İki köpeği olan biri olarak söylüyorum ki: hayvan sevgisi çok başka, size olan sevgisi ve bağlılığı anlatılamaz... Hayvanları sevelim çok sevelim ancak bu şekilde gözlerindeki merhameti ve sevgiyi görebiliriz.

Yazardan küçük bir not: Bunlar da benim köpeklerim. Dişi olanı da hamile 😊

GERİDE KALAN MERMANAT'IN GERİDE KALMAYI HAK ETMEYEN ÇOCUKLARI

Karadeniz'in cennet gibi bir köyü Mermanat, Rize'de bulunuyor. Sömestr tatilinde TRT Belgesel'de yayıldı. Aslında 2015'de çekilmiş bu ödüllü belgesel. Mermanat köyünün nasıl bir yer olduğunu ve insanların oralarda ne gibi koşullarda yaşadığını anlatıyor. Bu köy o kadar göç vermiş ki, şu an sadece birkaç kişi yaşıyor orada. Ben bu yazımında da, oradaki çocuklara değinmek istiyorum.

Hepimiz duyuyoruz okula karlara bata çıkan giren çocukların, ama onların yaşam şekillerini görmek beni derinden etkiledi. O kadar saf ve nazikler ki, onları izlerken gözlerim yaşardı.

Bütün öğrenciler bu pandemi döneminde canlı derslerden eğitim görüyor ve çoğu buna bile üşeniyor. Derslere girmek yerine video oyunları oynayıp televizyon izliyor çoğu öğrenci. Mermanat'ın bu çocukların da sırı servislerine ulaşabilmek için o buz gibi sularдан, ormanların içinden geçiyorlar; biz daha kalkıp canlı derse bile girmeye üşenirken. Bu da bana kendi davranışlarımı düşündürdü. Belgeselde Damla on iki yaşındaydı, yanı aramızda sadece bir yaşı vardı ama o, bana göre çok fedakâr, sevgi dolu, kibar bir kızdı. Kardeşini üzmemek için istemese bile onunla oyunlar oynaması da çok sevimli geldi bana. Özellikle belgeselin sonunda, Nokta nine ile kalmak istemesi beni en çok duygulandıran yer oldu.

Belki biz, fırsatımız olduğu için tembelliyoruzdur diye düşündürdü bana bu belgesel. Ama onların öyle bir şansı yok. Bu yüzden çalışmak zorundalar. Çünkü çalışmazlarsa, bu zor yaşam tarzlarından kurtulma şansları kalıyor.

Bence, siz de eğer izlemediyseniz mutlaka bu belgeseli izlemelisiniz. Bana birçok yönden birçok şey hissetti. Umarım siz de benim kadar beğenirsiniz...

ÇOCUĞU ANLAMAK

Dünya insanları olarak sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz. Hepimiz hayatımıza devam ederken bir anda evlerimize hapsolduk. Beklemediğimiz bu durum karşısında farklı duygular içinde kaldık. Her insanın zihni farklı düşünür, hisseder ve algılar. Virüs salgının ortaya çıkması kimimiz için ailesiyle daha çok vakit geçirebilmek ve dinlenmek için bir fırsatı. Kimimiz için ise özgürlükten uzaklaşıp evlere kapanmak ve bir korku filmini izlemek gibi idi. Fakat yalnızca yetişkin insanlar değil, minik dünyalar da evde oldukça sıkılmış durumdadır. Hayata bir çocuğun gözünden bakacak olursak, daha farklı şeyler görürüz. Ben de bir çocuk olduğum için tüm çocukların yaşadığı hisleri anlayabiliyor ve kendi bakışından biraz aktarmak istiyorum.

Okuluma giderken servise binip camdan dışarı bakmayı ve bir bankta oturup oyun oynayan öğrencileri izlediğim teneffüsleri özlemiş olabilirim. Servisimin gidisi güzergâhi dedemin evinin önünden geçerdi. Bazen dedemi camda gördüğümde ona servisten el sallardım ve o da beni görmese bile evinin önünden her servis geçişinde benim servisim olabileceğini düşünüp hepsine el sallardı. Onu mutlu ettiğimi düşünür ve ben de sevinirdim. Çünkü dedem evinde tek başına yaşıyor ve tek olmak zor olmalı diye düşünürdüm. Beni görmesi için hep ön sıradaki koltuklara oturmaya çalışırdım. Dersiminin boş olduğu zamanlar birlikte oyun oynardık ve bazen bizi kontrol etmek için gelen nöbetçi öğretmenleri biraz kızdırırdık. Teneffüsler on dakika olmasına rağmen bana daha uzunmuş gibi gelirdi. Eğlenceden ziyade anlatılan dersi anlama kapasitemiz de daha yüksekti. Gördüğümüz canlı derslerin asla yüz yüze eğitimim yerini tutabileceğini sanmıyorum. Tabi en önemlisi insan olarak başka insanlara ihtiyacımız var ve bu dönemde birbirimizin kıymetini anlamış olmalıyız.

Yaşıtım olan çocuklar yerine benden küçük çocukların ne hissettiğini düşünecek olursam, onların daha da sıkılmış olabileceğini tahmin edebiliyorum. En hareketli olmaları ve oyun oynamaları gereken dönemlerinde oyun oynayamıyor ya da hareket edemiyorlar. Bu sorun gelecekte pek çok insanın obezite sorunuyla karşı karşıya kalması ve daha da önemli psikolojik sorunlar yaşaması anlamına gelmektedir. Evde koşturmak istediklerinde ya da oyun oynamaları gerektiğinde yetişkinleri tarafından; "alt dairedeki komşular sesten rahatsız olur" uyarısıyla engellenmeleri ve parka gitmek istediklerinde "hayır" cevabını almaları yüzünden mutsuz olmaktadır. Ne yazık ki çocukların davranışları için gerekliyken bundan mahrum kalmaktadırlar. Ayrıca küçük çocuklar, büyüklerinin olaylar sırasında verdiği tepkileri gözlemler ve onlar da bu durum sırasında aynı tepkiyi verirler. Örneğin ebeveynler korkularını fazla dışarı vuruyor ve önlemleri abartılı bir şekilde uyguluyorsa çocuktan huzurlu, ıysal tepkiler beklememelidirler. Bu belirsizlik çocuklara da yansımaktadır. Salgın durumu belki ebeveynleri tarafından bir oyuna dönüştürülsürse çocukların psikolojisi daha az zararla etkilenebilir.

Tüm çocukların özgürce yaşayabilecekleri güneşli günler görmek umidiyle...

MUCİZE KİTAP

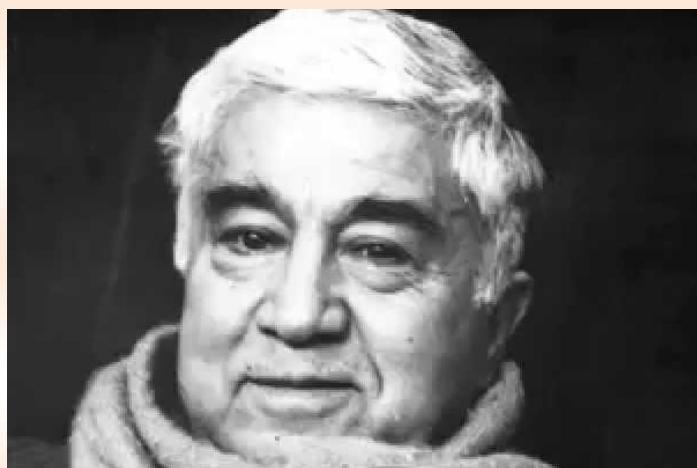
(Yazımı başlamadan önce şunu belirtmeliyim: Beni anlayabilmeniz adına "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabını okumuş olmanızı çok isterim.) Bu yazımda sizlere geçen günlerde okuduğum, çok önemli (bence herkesin okuması gereken) bir kitaptan bahsedeceğim. Bu muhteşem kitabın adı Şimdiki Çocuklar Harika. Yazar iki hayali, mektup arkadaşı yaratmış kitapta. Bu zeki çocuklar da çok sezdirmeden, yetişkinlerin yanlış yetiştirme tekniklerini göz önüne getirmişler mektuplarında. Yetişkinlerin bu gülünç halleri, değerli yazarımız Aziz Nesin sayesinde bir güzel vurgulanmış. Yetişkinlerin doğru olmayan bazı davranışları adına yazılan bu kitapta, çocukların aslında olgun insanlardan çok daha değerli oldukları gözler önüne serilmiş. Eserin en can alıcı özelliği, olayların çocukların bakış açılarından yazılmış olması.

Bu kıymetli kitap, ilk seçimlere girdiğinde kabul edilmemiş. Jüri üyelerine göre kitapta öğretmenler çok aşağılanılmış ve öğretmenlerin hataları çok vurgulanmış. Jüri üyelerinin çoğu öğretmen olduğundan, bu olaya çok da sinirlenmemek gerek ama nedense çok üzüldüm... Yazar zaten hakikatleri gün yüzüne çıkartmış, kitaptaki eski öğretmenlerin abartılı tavırları uydurma değil ki. Zaten birçok insan da eski okul anılarını anlattığında, kitapta anlatılanların aslında ne kadar doğru olduğunu anlayabiliriz. Benim gibi bir bireyin, yani bir çocuğun düşüncelerine önem verir misiniz bilmiyorum ama bence büyük haksızlık. Kitabın değeri sonradan görülse de, öğretmenlerimizin zamanında böyle davranışları çok bencilce.

Büyük bir ihtimalle; eseri okuyan, olgun veya yetişkin kişilerin çoğu, kitabı çocukça ve degersiz bulmuştur. Oysaki çocukların açısından olaylara bakmadıklarından; bence doğru davranışını sergilemeyen onlar. Ayrıca bazı yetişkinlerin bizleri anlayamamaları onların suçu diye düşünüyorum. Onlar da bizleri anlamak isteseler ne de güzel olur...

Kitapta beni neyin bu kadar etkilediğini merak ediyorsanız, bunun sırrı Aziz Nesin'in çok sevdiğim empati yeteneği. Yazar resmen bir çocuk olmuş ve bir çocuk gözüyle yaşanılanları anlatmış. Ne de büyük yetenek, değil mi? İşte yazarın bu kabiliyeti sayesinde, bir çocuğu sadece, bir çocuk dışında; bir yetişkinin de anlayabileceğini fark ettim. (Tabii, bunu başarabilenler Aziz Nesin gibi özel insanlar.) O nasıl yaşılı başlı haliyle, kendisini 10 yaşındaki çocukların yerine koyabiliyor, anlamıyorum doğrusu. Mesela ben aileme göre onları asla anlamıyorum. "Çocuk" olduğumdan kaynaklanıyor olması gerek.

Sözün kısası, çocukların önemsiz bireyler olarak gören bir yetişkinseniz de, tekdone bir çocuksanız da yaştınızsa anlam katmak için okumalısınız bu kitabı, derim. Hatta bu eserin üstünlüğünü kavrarsanız, belki yepyeni bir insan, belki de çocukların dostu olursunuz. Hem de çocukların muhteşem dünyasını keşfetmek adına, serüveninize ilk bu kitapla başlarsanız çok güzel olur...

GALAKSİLER

Galaksiler beni hep etkilemiştir. Ben kendi galaksimiz dışında başka galaksileri görmek çok isterim hatta olmak istedığım mesleklerden biri ise Astrofizikçi çünkü Uzay'la, galaksilerle ve yıldızlarla ilgilenmek çok güzel benim için. En çok gitmek istedığım galaksi ise Andromeda Gökadası çünkü dıştan görünüşü beni çok etkiledi özellikle renkleri. Astrofizikçi olursam bir galaksi keşfetmek isterim ve adını "De Grasse" Galaksisi koyardım çünkü beni en çok etkileyen astrofizikçi Neil De Grasse Tyson'dur. Galaksiler çok güzel ve etkileyici bence. Galaksiler'in hepsinin keşfedilmemesi çok üzücü çünkü bütün galaksileri görmek isterdim. Astrofizikçiler ya da Astronomlar çok şansı çünkü çok güzel bir meslekleri var uzayı, galaksileri, yıldızları ve uzaydaki her şeye bakabiliyorlar bende bu tarz bir meslek isterim. Galaksiler ile ilgili bir kitabı var ve her gece o kitaba bakıp uyuyorum çünkü uzay hakkında daha çok bilgi sahibi olmama yardımcı oluyor. Uzayla ilgili öğrendiğim her yeni şeyde yeniden şaşırıyorum ve uzaya olan ilgim artıyor. Benim yaşamdaki tüm çocuklarında ailelerinin bu konuda çocuklarına destek olmalarını onlara konuya alakalı kitaplar almalarını çok isterim.

Elif Nisan Özbay 128 6/C

BİR FILM İKİ BAKIŞ AÇISI

GERÇEKLER VE HAYALLER

Gerçekler ve hayaller soyut bir çizgi tarafından ayrılmıştır. Gerçek ve hayaller bir bütünü oluşturur. Bu bütünü “gerçekler” bölümünde çok da hoşa gitmeyen, istenmeyen durumlar söz konusu olabilir. Çünkü herkes iyi bir hayatı sahip olacak kadar şanslı değildir. Hayaller kısmı ise geleceğe bakişımız, umutlarımız ve düşüncelerimizden oluşmuş bir bölümdür. Hayaller kısmında gerçekler bölümünde olmadığıم yepyeni bir insan olabiliriz.

Bugün gerçekler ve hayallerin oluşturduğu bütünü daha iyi kavramamı sağlayan, anlamlı bir film izledim. “Kırmızı Balon” adlı bu filmde bir çocuk ile balonun dostluğu anlatılmaktaydı. Filmin en başında Pascal, kırmızı balonu bir sokak lambasına takılıyken fark eder ve lambaya tırmanarak balonu takılı olduğu yerden alır. Küçük çocuk, balona çok ilgi duyar ve her yere onunla gitmeye, onu yanından asla ayırmamaya başlar. Kırmızı balona asla zarar vermez. Böylece dostlukları başlamış olur. Kırmızı balon onu kendi iradesiyle uçarak takip edebilmektedir. Bu sayede balonunu kötü insanlardan koruması kolaylaşmaktadır. Balonuya okula gittiğinde kırmızı balon, diğer çocukların da dikkatini çeker. Balonunu ondan almaya çalışırlar. Fakat Pascal, balonuya birlikte onlardan kaçmayı başarır. Kırmızı balon da küçük çocuğu sevmektedir. Pascal ceza aldığında ve öğretmeni onu bir yere kilitlediğinde balon, öğretmenin peşini bırakmaz ve sürekli onu takip eder.

Pascal ile kırmızı balonunun dostluğu, kötü insanlar yüzünden acı bir şekilde biter. Yine bir okul çıkışısı, kötü çocukların küçük çocuktan balonunu almaya çalışırlar. Uzun bir kaçma sonucu en sonunda Pascal’ı yakalarlar. Pascal balonunun kaçması için onu salar ve ona uçarak kaçmasını söyler. Kırmızı balon tam havalandıken yaramaz çocuklardan bir tanesi onu sapanla vurur. Kırmızı balon burada küçük çocuğun hayallerini temsil etmektedir. Kırmızı balon yavaş yavaş sönerken, küçük çocuğun da hayalleri sönmüştür. En sonunda yaramaz çocuklardan biri balonu ayağıyla ezerek tamamen patlatır ve güllerle oradan uzaklaştırırlar. Bu durum akran zorbalığına örnektir.

Hayalleriniz elinizden alınsa nasıl hissedersiniz? İnsanı hayatı bağlayan en önemli unsurlardan biri hayalleridir. Hayalleriniz elinizden alındığındaysa kalbinizde yalnızca acı bir burukluk kalır. Bu durumda Pascal’ın nasıl hissettiğini anlamışsınızdır. Küçük çocuk, patlamış kırmızı balonuna üzüntüyle bakarken bu sırada Fransa’nın her tarafından rengârenk pek çok balon ona doğru gelmektedir. Balonlar, Pascal’ı uçurarak dünyadan ve dünyanın kötülüklerinden tamamen uzaklaştırırlar. Küçük çocuk, en kötü durumundan bile hayalleri sayesinde kurtulmuştur.

“Kırmızı Balon” filmi yalnızca yarı saat olmasına rağmen beni çok etkiledi ve çok duygulandım. Etkisinden sanırım uzun bir süre çıkamayacağım. Herkesin izlemesini önerdiğim bir filmdir.

KIRMIZI BALON

Kırmızı Balon filmi, izlediğim en anlamlı film olabilir. Sözler az olsa bile izlerken beni çok düşündürdü.

Filme ilk başladığında çok garipsedim. Eskiden insanlar rahatça çocukların sokağa gönderebiliyormuş. İnsanlar çocukların taciz etmek yerine onlara sevgiyle yardım ediyorlarmış, çocuklar hayvanlara vurup kahkaha atmak yerine hayvanları seviyormuş, etraflarına karşı saygınlarmış, sorumluluklarını biliyorlarmiş, büyüklerine saygısızlık etmiyor, etrafa küfürler savurup bunu komik bulmuyorlarmiş. Bence bunun sebebi de o dönemde ebeveynler. Ebeveynler de dünyaya karşı saygılı, çocuklara karşı sevgi doluymuş.

Filmin çekildiği dönemde insanların kıyafetlerine tam anlamıyla bayıldım. Şimdi Kadıköy'e gitsek göreceğimiz şeyler büyük ihtimalle yerlerde çöpler, seyyar satıcılar, aç kedi yavruları, kedi mamaları yiyen kargalar, barajlardaki suyun azaldığını söyleyen panolar olur. Bu iki görüntüyü yan yana getirdiğimizde aradaki dağlar kadar fark ortaya çıkıyor. İnsanlığın ne kadar da kötüye gittiğini fark ediyor, korkuyor ama bir şey yapmıyoruz.

Çocuğun ilk balonu bulduğu an bana çok komik geldi, taşırken ki yüz ifadesi. Henüz birkaç dakika önce bulduğu balon için okula yürüyerek gitmeyi göze alması beni en çok düşündüren yerlerden biri. Yalnızlığı yüzünden balonu dostu kabul ettiğini düşündüm. Tıpkı ben ve birçok arkadaşımın daha küçükken sahip olduğu hayali arkadaşları hatırlattı bu davranıştı bana. İzlerken onunla empati kurdum. Etrafindakiler ne derse desin onlar balon ile çocuğun arkadaşlığını bilmiyorlardı.

Filmin sonundaki zalim çocuklara küçük çocuktan çok sanırım ben sinir oldum. Hangi dönemde yaşıyorsak yaşayalım zalim insanlar, zalim çocuklar asla azalmıyor. Bazı insanlar hep zalim, bencil, zorba oldu ve böyle giderse bu insanlar artacak. İnsanlar, anne babalar seslerini çıkarmadıkça, arkadaşına küfreden çocuklara kahkaha attıkça, kadın-erkek eşitliği kabul edilmekçe, ırkçılığa devam edildikçe, insanlar tembellilikleri yüzünden dünyayı tüketmeye devam ettikçe insanların bu zalim bölümü gitgide artacak ve bu şekilde dünya kötüleşmeye devam edecek.

SAIT FAİK ABASIYANIK SEÇME HİKÂYELER

Bugün Sait Faik'in Seçme Hikâyeler adlı kitabını bitirdim. Kitapta farklı olaylar, birçok hikâye vardı. Sait Faik'in bu olaylara bakış açısı beni çok etkiledi.

Kitaptaki hikâyelerde anlatılan olaylar her gün bizim de rastladıklarımızdı ama yazar bu olaylara farklı bakış açılarından bakmayı öğretti bana. Düşüncelerine, çevresine bu kadar duyarlı olmasına hayran kaldım. Ama sadece bu kadar değil.

Yazar çok özgür ruhlu ve dediğim gibi duyarlı. Yaşadığı dönemdeki insanlardan çok farklı. Etrafindakiler yaşlandıkça duygusuz olmaya alışmış ve oylara hep aynı yönden bakmayı alışkanlık haline getirmişler. Yazar da istese alışabilirdi ama o duyguları, yaşamayı, kısaca hayatı dolu dolu yaşıyip tadına varmak istiyor. Çevresindekilerle aynı dünyada, ama o, oylara farklı bakıp kendine yeni, kendi istediği gibi bir dünya kuruyor. Bu özelliği bana daha önce duyduğum ve çok hoşuma giden bir sözü anımsatıyor: Dünyayı ne renkte hayal edersek o renktedir.

Sait Faik'in düşünceleri de bana göre çok eski bir dönemde yaşamasına rağmen çok modern. Okurken beni farklı dünyalara götürdü. Evde bu pandemi döneminde çok sıkılmama rağmen Sait Faik'in hikâyeleri beni faklı yerlere götürdü, sıkıntımı yok etti.

Bir de masalımız var...

ÇİRKİN PRENSES

Bir varmış; bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mingir sallarken çok çirkin bir prenses yaşarmış. Prensesin adı Tangel'mış. Prensesin büyük kulakları, büyük bir burnu, küçük gözleri ve kalın kaşları varmış. Bu haliyle garip bir yaratığa benzeyen Tangel iri kafasına karşın oldukça zayıf bir bedene sahipmiş. Uzun siyah saçları onun tek iyi yanı imiş.

Kraliçe oldukça güzel, hoş bir hanımfendiymiş, kral da bir o kadar alımlıymış. Prensesin neden böyle olduğu bir türlü anlaşılmamış. Fakat kralın annesi her zaman zavallı Tengal'ı, bir ara anlaşamadıkları pis cadı Damdak'ın bu hale getirdiğini söyler dururmuş. Konu açıldığında cadının onlara olan sinirini zavalliyı lanetleyerek çıkardığını söylemiş.

Prensesi kimse sevmez imiş. Zavallı kızın sadece ailesi ilgi gösterirmiştir, bir de büyük saraylarındaki hizmetçiler. Dış görünüş de böyle olunca iyi kalpli Tangel ile evlenecek aday bulunamamış. Tangel'in artık doğru kişiyi de bulması gerekiyormuş, sonuçta 27 yaşındaymış. Ne yazık ki Tangel'in adını duyan herkes yüzünü ekşitir dururmuş.

Özel okulunda iken Tangel ile herkes dalga geçermiş. Kral onları tehdit etse de acımadı, dalga geçerlermiş zavallı kızla. İşte bu eski okulundayken, sıradan bir gündeki gibi hizmetçiler onu hazırlarken aynadaki yansımاسının yanında garip bir yaratık görmüş. Bu pembe renkli canlı ne bir hayvan, ne bir bitki, ne de bir insanmış. Pembe tüyleri, tek gözü ve oyuncak gibi olan görünümüyle çok tatlı bir şeymiş bu.

Tangel dışında kimse görememiş garip şeyi. Tangel çok şaşırılmış. Garip canlı ona doğru gelmeye başlamış. Tangel ilk başta biraz gerilmiş. Canlıının ona zarar vereceğinden korkmuş. Fakat o "Merhaba ben Toki, sana zarar vermem. Ben zaten senin iyiliğin için buradayım. Şimdi anlatacaklarımı iyice dinle ve hiçbir şey sorma, olur mu?" demiş. Tangel şok olduğu halde kafasını sallamayı başarabilmiş.

“Senin böyle bir görünüşe sahip olmanın nedeni cadı Damdak. O ailene yaşadığı sorunlardan dolayı seni lanetledi.” diye söze başlamış Toki. “Yani büyükannenin söyledikleri çok doğru.” diye devam etmiş. Sonrasında, “Ben senin lanetini bozabilmen açısından yapman gerekenleri anlatmak için, bir gün 30 yaşına geldiğinde senin yanına geleceğim... Bu gördüklerini ve duyduklarını asla birisine anlatma ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran!” diye devam etmiş.

İşte bunları söylediğten sonra Toki, mucize bir şekilde kaybolmuş. Küçük Tangel o zaman şaşkınlığını gizlemeye çalışmış ve hizmetçilere hiçbir şey çaktırmamış. Bu zamandan beri de Tangel 30 yaşına gelmeyi bekler olmuş. Ama zamanla ona yapılan kötü davranışlardan neredeyse ümitlerini yitirmiştir.

Günlerden bir gün yakışıklı mı yakışıklı,
korkusuz mu korkusuz yiğit bir adam gelmiş
saraya. Bu adam halk arasında da çok iyi
tanınırmış. Oldukça cesur bir adam imiş. Tek
amacı insanlara yardım etmek olan çok iyi bir
insanmış sözde.

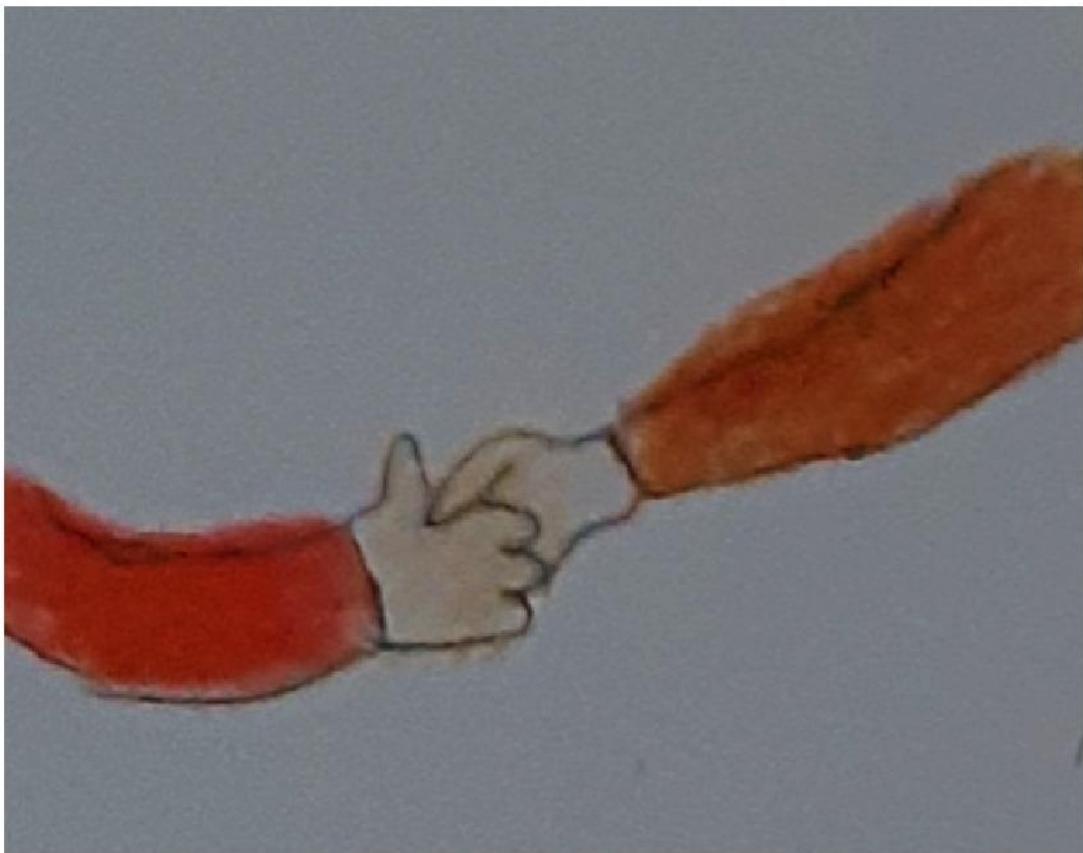

Delikanlı yiğide ne için geldiği sorulduğunda, boncuk gözlerini bir kedi edasıyla iyicene açarak prenseste talip olduğunu anlatmaya başlamış. Kral ve kralice hayret içindeymişler, kızlarına talip olan bir insan ile karşılaşmaları ne de ilginçmiş!

Zavallı aile daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadıklarından hemen kabul edivermişler teklifi. Ne olurdu sanki biraz şüphelenseler, biraz sorgulasalar! İşte bu hatadan dolayı başlarına gelecek olan türlü türlü beladan haberleri yokmuş. Delikanlı yiğit Zangıt sinsice bir gülümsemenin ardından prensesin nerede olduğunu sormuş.

“Bana bak koca kulaklı yaratık, senin gibi bir şeye aşık olduğumu zannediyorsan, aptal olduğunu bir kere daha kanıtladın bize. Sana aşık olduğum yalanını sarayı ele geçirmek için söyledim iğrenç şey. Eğer birisine bir şey anlatırsan anne ve babandan vazgeçmen gerekecek.” diye lafa girmiş Zangıt. Bunları söylelerken de sinsi gülümseyışıyla prenesin etrafında dolanıyormuş.

Düğünden sonra şeytan ruhlu Zangıt zamanla, yavaş yavaş sarayı ele geçiriyormuş. Herkesin ona güvenmesi ve dillere destan dedikoduları sayesinde kimse onu sorgulamaz imiş. Üstelik bu terbiyesiz adam prensesin zaten berbat olan hayatını daha da berbat ettiğinde saray artık Tangel'e bir işkence yeri gibi gelmeye başlamış.

Günler böylesine kötü geçerken, Tangel 30 yaşına ulaşmış. 30. yaşına girdiği gece, saat tam 12'yi vurduğunda Toki yanında belirmiş. Neredeyse 20 yıl geçse de Toki'nin sevimli görünüşünde hiçbir değişiklik yokmuş. Toki kızı üzüntüyle bakmaya başlamış.

Tangel artık hiçbir heyecan hissetmiyormuş. Çünkü o kadar ümitsizmiş ki bu sihirli canlıının bile onu kurtaramayacağını düşünüyormuş. Öylece yatağından bile kalkmadan durmuş. Yatarken koca kulakları saçlarının arasından belli olmuyormuş. Toki prensesi uzun uzun süzdükten sonra lafa girmiş. "Evet, Tangel neler çektiğinin farkındayım. Her şeyi sihirler kümesinden seyredebiliyorum. Lafı uzatmayacağım, senin tek kurtuluş yolun gerçek aşkı bulabilmen. Sevgi her şeyi iyileştirir, unutma ki aşkla karşılaşlığında lanet bozulacak ve gerçek görünümüne ulaşacaksın."

Tangel çekinerek, "Yani ilk olarak şu Zangıt'ın sırrını herkese açıklamalıym ki, yeni birisini bulayım. Bu ne kadar riskli de olsa. Değil mi?" demiş. Toki, "Aynen öyle, biraz cesur olmalısın mutlu sona ulaşabilmek için... Şimdi ben gidiyorum, beni bir daha ne zaman görürsen onu da bilmiyorum." demiş sevgi dolu bir gülümseyişle. Tangel sonsuz teşekkür ettikten sonra Toki yine kaybolmuş.

Tangel ilk önce yaşadığı her şeyi ailesine anlatmış: Toki'yi, Zangıt denen adamın neler yaptığını ve dahasını. Kral hemen endişeyle, askerlere Zangıt'ı yakalama emrini vermiş. "Zamanında anlamalıydım, ah ben ne kadar düşüncesizim!" diye yakınmaya başlamış neredeyse küçük dilini yutacak olan kral. Kraliçe ise kralı teselli ediyormuş. Elleri kolları bağlı ve kafasına bir çuval geçirilmiş Zangıt getirildiğinde kral bir güzel hesap sormuş.

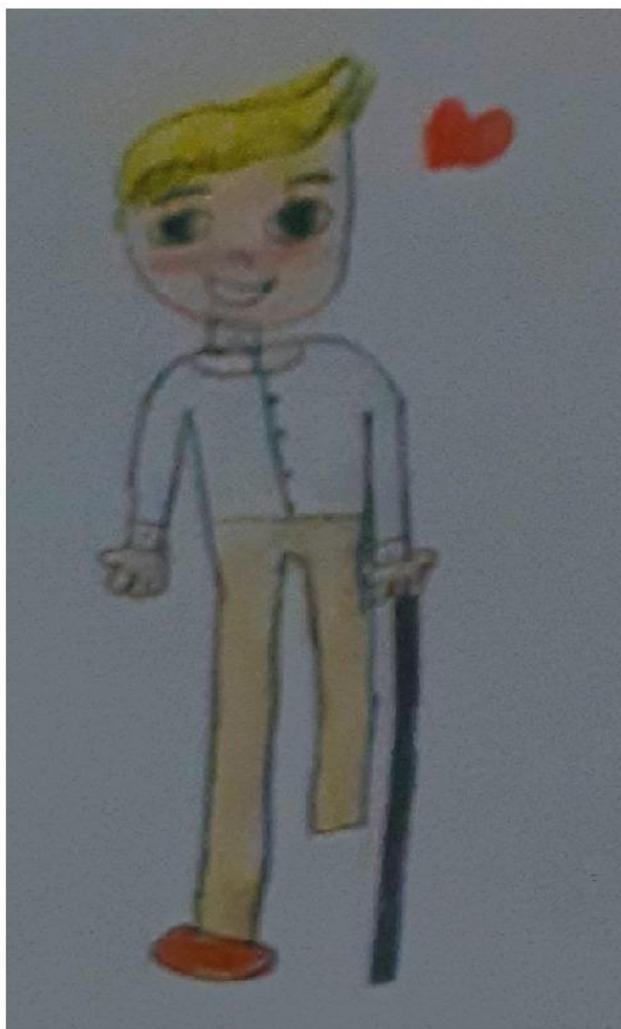

Kral, Zangıt'ı serbest bırakmış fakat onu taa ülkenin dışına göndermiş. Aslında Zangıt ölümü hak etmiş ama nedense Kral bunu yapmamış. Zangıt'ı unutup, deli gibi doğru aşkı arıyorum Tangel için kral ve kraliçe. Kral duyurular yapmış.

İnsanlara olanları açıklamış uzun uzun. Bu açıklamalardan sonra binlerce talip olmuş prense. Bir gün kral bütün adayları sarayın bahçesine toplamış. Tangel ne de neşeliymiş şimdi. Tangel büyük bahçede aşkı ararken, en arkalarda sakat, masum bir adamı seçmiş düşünmeden. Ona acılmış, tıpkı kendisi gibi kusurlarının olması çok hoşuna gitmiş.

Aslında bahçede ne kadar da çekici, güçlü erkekler varmış. Fakat prenses onu seçmiş. Sakat adam hayretler içerisindeydi. Böylesine çelimsiz birini seçeceğini aklından bile geçirmezmiş. Asla prensesin görünüşünü önemsemeden sarılmış ona birden. Prens o anda aşık olmuş adama, işte o anda mucize gerçekleşmiş.

Prensес inanılmaz güzellikte bir kızı dönüşüvermiş. Yemyeşil, büyük gözleri ortaya çıkmış. Meğerse ne de büyük gözlermiş onunkiler! Burnu ve kulakları küçülüvermiş birden. Öylesine güzel olmuş ki tüm halk onun dönüşümünü ağızları açık seyrediyormuş.

İşte bu olaydan sonra tüm ülke sevginin
çözemeyeceği hiçbir şeyin olmadığını anlamışlar.
Ve ülke bu olayla tanınır olmuş. Çiftin düğünleri de
yapılmış. İki çocukları olmuş. Onlar
ermiş muradına biz çıkışım kerevetine...

